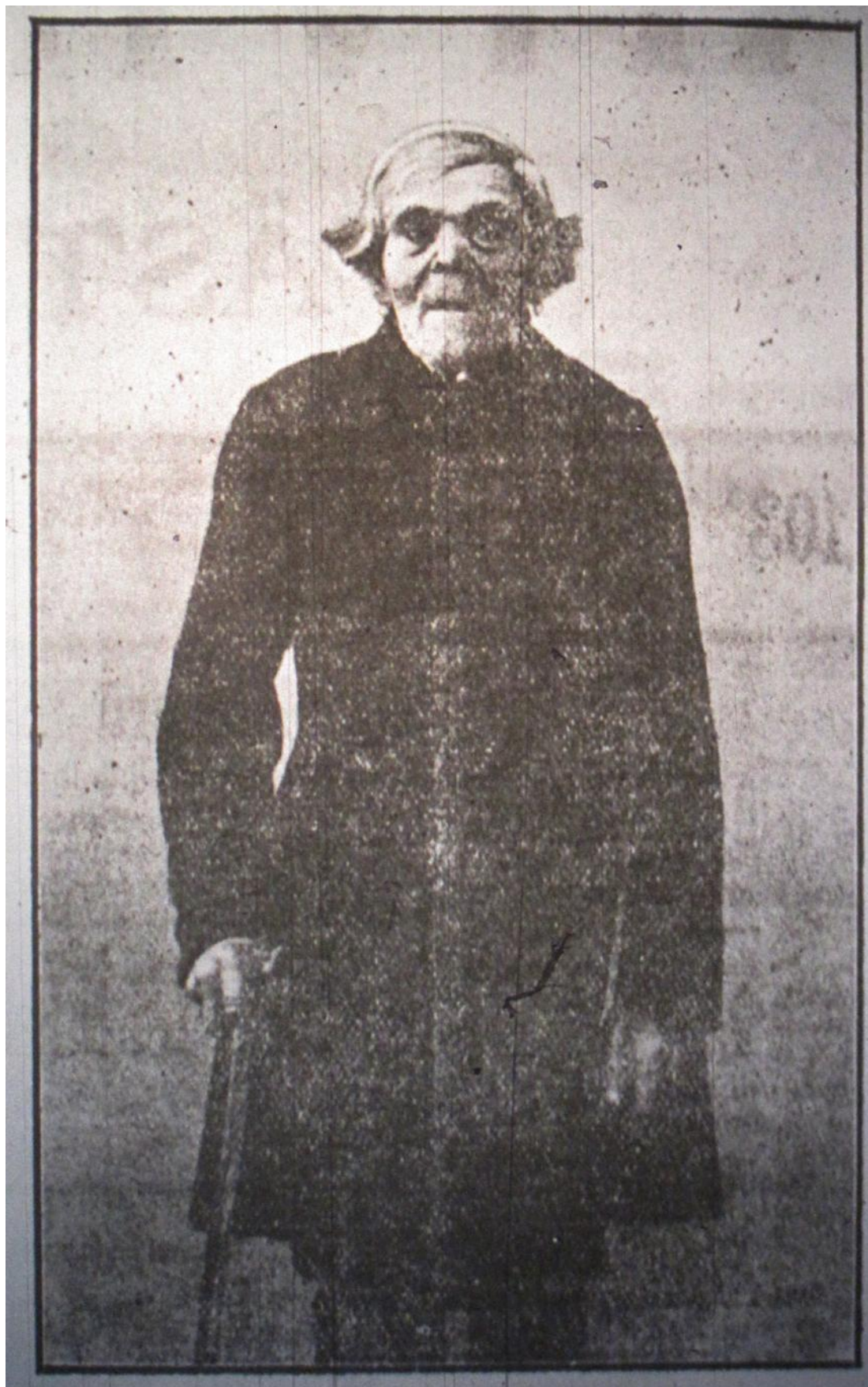

Från ARVIKA NYHETER den 18 sept. 1906

Ett bortgången original.

„Kammersen“, hvem kände inte honom. Den gamle byspelemannen och f. d. postbäraren har lämnat detta jordiska och ett original mindre har upphört att existera. Dödsbudet lyder i all korthet så:

Den 12 dennes afled helt hastigt f. d. postbäraren Anders Eriksson i Bosebyn, omkring 86 år gammal. Han hade nämnda dag gått upp för en steg till stuguvinden, men vid återvändandet därifrån sveko krafterna honom, och på hans rop om hjälp skyndade en dotterdotter till för att mottaga en döende i sina armar. Dödsorsaken var troligen hjärtförlamning.

Så är den gamle byspelemannens saga all. Lika anspråkslöst som han lefvat, lika anspråkslöst gick han bort. Men minnet af den gamle mannen, som med tonerna från sin fiol höjde glädjen och stämningen vid gästabuden och där dansen tråddes, skall lefva länge ännu sedan blomorna på hans graf förvissnat.

Ännu i ålderdomen var den nu bortgångne i besittning af goda kropps- och själskrafter och ännu intill senaste tiden har han i sitt enkla hem i Bosebyn låtit höra sina toner för besökande, som velat lyssna, fastän fingrarna varit litet styfva och stela, då de skulle gripa öfver strängarna.

Många stolta minnen hade han att förtälja. Med förkärlek skildrade han hurusom han vid ett tillfälle å gästgifvaregården i Ny spelat för Karl XV, då denne som

kronprins var stadd på resa till Kristiania och hurusom kronprinsen uttalat sin belåten med hans Jössebyr-polska, som enligt spelemannens egen uppgift, den gången klingat med särskild kläm.

Det är nu ett par år sedan „Kammersen“ senast vandrade den flera mil långa vägen från sitt hem i Gunnarskog till Arvika, den väg han som postbärare trampat under ett par decennier. Under ett besök som han då gjorde å vår byrå, uttalade han sin glädje öfver att ännu en gång ha fått se sitt kära Arvika, jonnän han lade sitt hufvud till ro. Det blef också sista gången för den gamle. Med näfverkonten på ryggen anträdde han återvandringen till sitt lilla hem där uppe vid „Gunnern“, för att aldrig mera lämna detsamma.

Enkel, originel och anspråkalös, har han utan alla anspråk gifvit hvad han kunnat och själf alltid varit bland de gladaste, då han vid dansgillena kunnat med sin fiol glädja ungdomen och höja stämningen, och de, som minnas byspelemannen från denna tid, skola säkert ha hans minne i tacksam hägkomst.

Han fick ej tillfredsställelsen att sluta sitt lif tillsammans med sin ousbärliga fiol. Men fioltonerna, som han lefvat tillsammans med under hela sin långa lefnad, klingade ännu i sista stund i hans öron och smekte honom till hvila i den sista sömnen.

Frid öfver den gamle byspelemannens minne!